

—67 været 1,528 Rd., som capitaliseret efter en Rentefod af 4 pCt., repræsenterer en Capital af 38,200 Rd., og det forekom Communalbestyrelsen, at det var for stærkt et Afslag at gaae ned til 12,000 Rd.; den fremsatte derfor et Forslag om at ansætte Aversjonalssummen til 15,000 Rd., der da skulde forrentes og afbetales med 6 pCt. i 28 Aar. Det vil saaledes sees, at de to Forslag dog ikke laae saa overordentlig langt fra hinanden, og det var paa dette Standpunkt af Sagen, at Commissionen fik sit Gverv. Da Forskjellen mellem de modstaaende Parter ikke var større, fandt Commissionen, at det var et billigt, ja, jeg kan næsten sige et selvfrevet, Forslag at gaae en Middelvei, og dens Fleertal foreslog derfor at sætte Aversjonalssummen til 12,500 Rd., at forrente og afbetale i 28 Aar med 750 Rd. om Aaret; jeg troer, at det høie Thing vil finde, at efter de tilstedeværende Forhold maatte dette ansees for at være en Afgjørelse, der i alt Fald ikke laa meget langt fra, hvad de vedkommende Communalbestyrelser selv havde anseet for at være nogenlunde antageligt. — Der er en lille Forskjel mellem, hvad Commissionen havde foreslaaet, og hvad der foreslaaes i Lovforslaget, idet Commissionen havde foreslaaet en bestemt Sum af 12,500 Rd., medens der i Forslaget er sat 750 Rd. aarligt i 28 Aar. Dette er skeet af Hensyn til, at der muligviis inden Udløbet af de 28 Aar kunde fremkomme Love, som ophævede de Indskrænkninger i Næringsdriften, som nu paahvile Landet til Fordeel for Kjøbstæderne, i hvilket Tilfælde det da maatte ansees for billigt, at disse Love ogsaa fik den Indflydelse paa det her foreliggende Forhold, at fra det Tidspunkt af, da de traadte i Kraft, maatte Nørresundbys Udseer til Aalborg bortfalde. Commissionen har ikke været blind for dette Forhold, men havt sin Opmærksomhed henvendt paa det; det er netop — jeg troer at kunne sige det med Sikkerhed — indstillet fra Commissionen, at, hvis der inden Udløbet af de 28 Aar skulde fremkomme saadanne Love, maatte det formeentlig tages under Overveielse, hvilken Indflydelse de maatte have paa Forholdet mellem Aalborg og Nørresundby. Jeg kan saaledes ikke have noget Bæsfentligt at indvende mod den Forandring, der

i saa Henseende er skeet i, hvad Commissionen har indstillet. — Jeg skal indskrænke mig her til, idet jeg skal bede det høie Thing om at vedtage Lovforslaget, for hvilket der efter Omstændighederne kan siges at være nogen paastrængende Nødvendighed, at vedtage det saaledes, som det foreligger, og at skænke det en hurtig Behandling.

Da ikke Flere ønskede at yttre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Sagens Overgang til anden Behandling, der vedtoges eenstemmig med 43 Stemmer.

Man gik derpaa til den anden og sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov, hvorved Indenrigsministeriet bemyndiges til at meddele en ny Creditforening for Kjøbstadgrundeiere i Nørresjælland de i Lov af 20de Juni 1850 §§ 2 og 3 anførte Begunstigelser“. (Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1867 ff.)

David: Det turde være almindeligt kendt, at der hos Nørresjællands Kjøbstæder er en Trang tilstede til igjen at faae stiftet en Creditforening. Naar det betænkes, at den samlede Assurancefum for Eiendommene i de tydske Kjøbstæder beløber sig til en Sum af næsten 43 Mill. Rd., saa turde det allerede deraf være indlysende, at der blandt de mange Ciere af saa store Værdier sikkert maa findes en stor Deel, som trænger til at erholde Vaan i en Forening af Kjøbstadgrundeiere. En saadan har jo alt een Gang været prøvet, men den havde jo af Mærager, paa hvilke jeg ikke her skal komme ind, en mindre heldig Fremgang og har nu siden 1861 befundet sig i en Afviklingstilstand. Jeg kjender for lidt til de stedlige Forhold for at kunne bedømme, i hvilken Grad Trangen til en ny Forening er tilstede, men det forekommer mig, at man har gjort Tilstrækkeligt for at forviise sig om, at der, idetmindste indtil en vis Udstrækning, er en saadan Trang forhaanden, derved, at man er gaaet ud fra og har forlangt, at der skal